

Με βαθιά συγκίνηση αποχαιρετούμε τον σύντροφο Θοδωρή Μεγαλοοικονόμου, έναν άνθρωπο που ταύτισε τη ζωή του με την ανιδιοτελή προσφορά, την επιστημονική αναζήτηση και τον αδιάκοπο αγώνα για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Η απουσία του αφήνει ένα μεγάλο κενό στους συντρόφους, στους συναδέλφους, στους ανθρώπους δίπλα στους οποίους στάθηκε και σε όσους γνώρισαν την ακεραιότητα, τη σεμνότητα και την αγωνιστικότητά του.

Η πολιτική του διαδρομή ξεκίνησε μέσα στη θυελλώδη περίοδο των κοινωνικών ανακατατάξεων της δεκαετίας του 1960, των αντιδικτατορικών αγώνων και της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Από πολύ νωρίς επέλεξε τον δρόμο της επαναστατικής Αριστεράς και παρέμεινε πιστός σ' αυτόν μέχρι το τέλος της ζωής του. Με βαθιά γνώση της μαρξιστικής θεωρίας, συμμετείχε ενεργά σε διάφορες συλλογικές προσπάθειες του αντικαπιταλιστικού χώρου, από το ΕΕΚ και τα σχήματα της Μαχόμενης Αριστεράς μέχρι την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και, τα τελευταία χρόνια, την Κομμουνιστική Απελευθέρωση. Δεν αναζήτησε ποτέ εύκολες λύσεις ούτε συμβιβασμούς με την κυρίαρχη πολιτική· πίστευε ότι μόνο η οργανωμένη πάλη του λαού μπορεί να ανοίξει τον δρόμο για βαθιές κοινωνικές αλλαγές.

Η ιατρική δεν αποτέλεσε για τον Θοδωρή απλώς ένα επάγγελμα. Υπήρξε το πεδίο μέσα από το οποίο προσπάθησε να υπηρετήσει τον άνθρωπο και την κοινωνική χειραφέτηση. Ως ψυχίατρος, πρωτοστάτησε στην προσπάθεια υπέρβασης των ιδρυματικών αντιλήψεων που επί δεκαετίες αντιμετώπιζαν τους ψυχικά πάσχοντες ως ανθρώπους προς απομόνωση και όχι ως ισότιμα μέλη της κοινωνίας. Από τη Λέρο έως το Δρομοκαϊτείο και το Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής εργάστηκε ακούραστα για την ανάπτυξη δομών κοινοτικής ψυχιατρικής, προβάλλοντας μια αντίληψη που στηρίζεται στον σεβασμό της προσωπικότητας, στην κοινωνική ένταξη και στη συλλογική φροντίδα.

Παράλληλα, ανέπτυξε σημαντικό συγγραφικό και επιστημονικό έργο, συμβάλλοντας ουσιαστικά στον δημόσιο διάλογο για την ψυχική υγεία. Υποστήριζε ότι η ψυχική ασθένεια δεν μπορεί να αποκοπεί από τις κοινωνικές συνθήκες μέσα στις οποίες ζει ο άνθρωπος. Ανέδειξε τα αδιέξοδα της κυρίαρχης ψυχιατρικής, αντιτάχθηκε στην καταχρηστική εφαρμογή των ακούσιων νοσηλειών και υπερασπίστηκε μια θεραπευτική προσέγγιση που δίνει προτεραιότητα στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, στην κοινότητα και στη συμμετοχή των ίδιων των ψυχικά πασχόντων.

Το ίδιο ακούραστη υπήρξε και η κοινωνική του παρουσία. Δεν περιορίστηκε ποτέ στον χώρο του νοσοκομείου ή του επιστημονικού λόγου. Βρέθηκε δίπλα στους ανθρώπους που

υφίστανται τις πιο σκληρές συνέπειες της κοινωνικής αδικίας: στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, στους άνεργους, στους άστεγους, στους εξαρτημένους και σε κάθε άνθρωπο που είχε ανάγκη αλληλεγγύης. Η δράση του μέσα από τον ΣΥΠΡΟΜΕ, η συμμετοχή του στη Λαϊκή Συνέλευση Κολωνού – Ακαδημίας Πλάτωνος – Σεπολίων, η ξεκάθαρη στάση του απέναντι στο αποτρόπαιο έγκλημα της εκμετάλλευσης της δωδεκάχρονης στον Κολωνό, η προσφορά του στα Κοινωνικά Ιατρεία και η διαρκής παρουσία του στην κοινότητα των Προσφυγικών αποτελούν χαρακτηριστικές στιγμές μιας ζωής αφιερωμένης στους κοινωνικούς αγώνες.

Για τον Θοδωρή, η αλληλεγγύη δεν εξαντλούνταν στα λόγια. Ήταν παρών όπου υπήρχε ανάγκη. Την περίοδο της πανδημίας συμμετείχε μαζί με συντρόφους μας στις κινητοποιήσεις συμπαράστασης προς τους απεργούς πείνας μετανάστες έξω από το Αστυνομικό Τμήμα Περιστερίου, όταν η κρατική αυθαιρεσία έφτασε στο σημείο το Αστυνομικό Τμήμα Μπουρναζίου να επιβάλει πρόστιμα ακόμη και στους αλληλέγγυους. Μέχρι τις τελευταίες ημέρες της ζωής του συνέχισε να δίνει το «παρών» στις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό, υπερασπιζόμενος με συνέπεια τις αρχές του διεθνισμού και το δικαίωμα κάθε λαού να αγωνίζεται για την ελευθερία του.

Όσοι τον γνωρίσαμε θα θυμόμαστε έναν σύντροφο που δεν επιδίωξε ποτέ προσωπική προβολή, που άκουγε περισσότερο απ' όσο μιλούσε και που προσέφερε απλόχερα τις γνώσεις και την εμπειρία του όπου υπήρχε ανάγκη. Η συνέπεια ανάμεσα στις ιδέες που υπερασπιζόταν και στον τρόπο με τον οποίο ζούσε ήταν ίσως το πιο χαρακτηριστικό γνώρισμα της προσωπικότητάς του.

Ως ΕΚΚΕ τον αποχαιρετούμε με βαθύ σεβασμό και ευγνωμοσύνη. Η ζωή του αποτελεί μια πολύτιμη παρακαταθήκη αγώνα, ανθρωπιάς και ανιδιοτέλειας. Στις δύσκολες εποχές που διανύουμε, το παράδειγμά του υπενθυμίζει ότι η αφοσίωση στις συλλογικές αξίες, η επιστημονική γνώση στην υπηρεσία του ανθρώπου και η έμπρακτη αλληλεγγύη μπορούν να συνυπάρξουν δημιουργικά.

Θοδωρή, σε αποχαιρετούμε με την υπόσχεση ότι οι αγώνες στους οποίους αφιέρωσες τη ζωή σου θα συνεχιστούν. Η μνήμη σου θα παραμείνει ζωντανή μέσα στους ανθρώπους που εμπνεύστηκαν από το παράδειγμά σου και στις μάχες που έχουμε ακόμη μπροστά μας.

Καλό σου ταξίδι, σύντροφε.

